

כ"ח ניסן ה'תשע"ה 17.4.15

מגזין מס' 325

שבת פרשת תזריע מצורע/מברכים חודש אייר

קשר- שבועי מאת הרב יאיר כלב

המגזין מוקדש לעילוי נשמת בנימין בן משה ורחל

החייב כספך

ההווה כנחמה ומקור לישועה

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב כלב

בכל רגע נתון מתחולל בתוכי מאבק על משמעות חיי - קרב איתנים המתחולל בפנימיותי על הזדהותי. וכמאמר הבעש"ט שמקומו של האדם הוא היכן שדעתו נמצאת. השאלה היא היכן ובמה ממוקדת דעתי: האם ברשמי העבר? או שמא בחששות מן העתיד? או פשוט במה שמונח לפני ממש - כאן ועכשיו?

בלשון חז"ל נקרא ההווה 'זמן בינוני' (זמן עבר, זמן בינוני, זמן עתיד). וכך גם נקרא גיבור ספר ה'תניא' בשם 'בינוני' בשל היותו 'עובד אלוקים', עובד לשון הווה, שפירושו שהוא באמצע העבודה והמלחמה...

הבינוני של ספר התניא אינו מרבה לחטט בעברו ובמילא אינו מלקה את עצמו על מעשים שעשה, שהרי אינו רוצה בשום אופן להיות 'רשע'. כי הרשע הוא זה ש'הורג' את ההווה להיותו 'חי' בעבר או בעתיד, ובכך גם מנציחם. לעומתו, הבינוני נלחם להסיח דעתו ממועקות העבר או מחששות העתיד שמא לא יצליח... ואולי יקרה כך... ומה יהיה... משימתו של הבינוני היא שלא לפספס את ההזדמנות העכשווית שמתחת לאפינו בכל רגע מחדש.

אכן, אף שבעברו של כל אדם ישנם אולי מעשים לא רצויים שעשה, וגם מקנן בלבו החשש הטבעי מפני הלא נודע הצפון בעתידו... מכל מקום, זוהי שליחות חייו של הבינוני (היא מדת כל האדם ואחריה ימשוך כל ימיו): למסור נפשו על העבודה לשרת את האמת - להיות 'נקי רק לעכשיו' - כי כל רגע נתון הוא חידוש גמור, שלא היה ושלא יהיה עוד פעם לעולם.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 20:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com

התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:00) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

שבת מברכים חודש אייר

בשבת שלפני ראש חודש, מודיעים בבית הכנסת ברוב עם אודות היום, השעה והרגע המדויק בו חל מולד הלבנה ובאיזה יום יחול ראש החודש. בשבת זו, פרשת 'תזריע מצורע', מכריזים: המולד יהיה במוצאי שבת קודש, שעה אחת בלילה, 27 דקות ו-41 חלקים. ראש חודש אייר ביום ראשון וביום שני הבא עלינו לטובה. לאחר מכן, בעומדו עם ספר התורה בידי, מברך שליח הציבור את נוסח ברכת החודש, ומיחל עם הציבור כולו שהחודש הבא עלינו לטובה יהיה מבורך בגשמיות וברוחניות.

כתוב בפתק: על כמה יהודים פעלת שישתדלו לומר את כל התהילים בשבת מברכים?"

מתברכים כל הימים

כידוע, מן השבת, יום המנוחה וההתעלות, מתברכים כל ימות השבוע - הן הימים שלפניה והן אלה שלאחריה. הימים שקודם השבת הינם ימי הכנה לשבת, ועל הימים שלאחריה נמשכת השראתה. אמנם בשבת זו, בה מברכים החודש, נוספת מעלה יתירה - ממנה מתברך ראש החודש (הכולל את כל ימות החודש הבאים עלינו לטובה), על מועדיו והימים המיוחדים שבו.

בשבת זו, לאחר תפילת שחרית נוהגים להתוועד, שבת אחים גם יחד, כדי להכין ולעורר עצמנו להכנס לימי החודש הבא בשמחה ובטוב לבב מתוך הוספה בענייני נר מצוה ותורה אור.

אמירת תהילים בציבור

בשבת זו, השכם בבוקר, מתקבצים בבית הכנסת לאמירת כל ספר תהילים בציבור. אחרי אמירת התהילים יאמר 'קדיש יתום' מי שהוריו אינם בין החיים. ואם יש אזכרה או אבל ('חיוב') - יאמרו קדיש אחר כל ספר, ויאמרו תחילה ה'יהי רצון' המיוחד שאחרי כל ספר וספר. אחרי כן נוהגים ללמוד מאמר חסידות שיהיה מובן לכל, ולאחר הלימוד מתפללים תפילת שחרית.

אודות אמירת תהילים בציבור בשבת מברכים אמר אדמו"ר הרי"צ: "דבר אמירת תהילים האמור, אינו שייך לאיזה נוסח... ומצד אהבת ישראל... עלינו להשתדל בכל מיני השתדלות, אשר יוקבע בכל הבתי כנסיות באיזה נוסח שיהיה".

והוסיף על כך הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו: "כשיבוא משיח, לא יידע שום 'קונצים' אלא ידרוש..."

חודש אייר - אייר הוא השם הבבלי של חודש זה. ואילו בתורה הוא נקרא החודש השני (שהוא שני לניסן, ראש החודשים). כמו כן נקרא החודש בתורה חודש זיו, על שם זיוה של השמש שהיא בחודש זה בכל זוהרה ועדיין אינה לוחטת כבחודשי הקיץ המאוחרים. וכן על שם הניצנים הרכים שנראים בארץ בחודש זה, שתרגום 'זיו' - ניצן; וכן דור שיצאו ממצרים עמדו בחודש זה על זיוו והיו מוכנים לקבלת התורה. מזלו של החודש - שור אוכל עשב. שחודש זה הוא האחרון בחודשי הקיץ בארץ ישראל שהשור מוצא כדי שבעו בעשב השדה. כתוב בספרים שחודש אייר מסוגל לרפואה יותר משאר החודשים מכיון שבו התחיל המן לרדת מן השמיים. מזון שמיימי זה נקרא 'לחם אבירים' משום שלא הסב לאוכליו שום נזק או מחלה. וכתבו בזה עוד רמז, איי"ר ראשי תיבות אני ה' רופאך.

ימים ואירועים מיוחדים בחודש אייר

להלן הימים המיוחדים שבחודש אייר, אודות חלקם נרחיב את הדיבור לכשיהיו סמוכים יותר:

בשנת תקצ"ד.

י"ד אייר - פסח שני - יום ארבעה עשר באייר נקרא 'פסח שני', לפי שבזמן שבית המקדש היה קיים, הקריבו ביום זה האנשים שנמנע מהם להקריב את קרבן הפסח במועדו עם הציבור כולו (בי"ד בניסן), אם משום שהיו טמאים או בשל היותם בדרך רחוקה. על כך כתוב בתורה: "דבר אל בני ישראל לאמור, איש איש כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה, לכם או לדורותיכם, ועשה פסח לה'. בחודש השני בארבעה עשר יום בין הערביים יעשו אותו, על מצות ומרורים יאכלוהו".

י"ח באייר - ל"ג בעומר - יום ההילולא (הסתלקותו) של רבי שמעון בר יוחאי. ביום זה פסקה המגיפה אשר הפילה חללים רבים בקרב תלמידי רבי עקיבא.

א' אייר - ראש חודש. ראש חודש אייר הראשון לאחר צאת ישראל ממצרים, שבת היה, והיו בני ישראל במקום ושמו מרה. שם נעשה להם הנס במים המרים לשתייה, כאשר הורה ה' למשה עץ מר, והשליכו אל המים המרים - ונמתקו. ללמדנו כי לא המר מר ולא המתוק מתוק, אלא הכל דבר ה'. ומי שאמר למתוק שימתיק יאמר למר שימתיק.

כמו כן ביום זה בפעם הראשונה נמנו ישראל על פי מצות ה' "באחד לחדש השני, בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים". ובאחד לחדש אייר החל שלמה לבנות את בית המקדש הראשון, ובו ביום החלו לנצח על העבודה בבית ה' גם במקדש השני.

ב' אייר - יום הולדתו של אדמו"ר מוהר"ש, רבי שמואל נשמתו עדן, הנשיא הרביעי בשושלת חב"ד, נולד

פרקי אבות - כשם שיוצאי מצרים קדשו עצמם בין פסח לעצרת לקראת מתן תורה, כך בכל דור ודור מכינים בני ישראל עצמם לקראת קבלת התורה (בחג השבועות) על ידי התבוננות בענין תיקון המידות ובמוסר ולימוד בשבח התורה ולומדיה.

מדי שבת, לאחר תפילת מנחה, מנהג ישראל לומר פרק אחד מתוך מסכת אבות, ומתחילים בזה בשבת שלאחר חג הפסח. ישנן קהילות הנוהגות במנהג זה עד חג השבועות, ויש הממשיכים בכך לאורך כל שבתות הקיץ, עד לשבת שלפני ראש השנה.

חכמינו ז"ל תיקנו מנהג זה לומר פרקי אבות ('לומר' ולא ללמוד) לכבודו של משה רבנו, אשר הסתלק ביום השבת לפני השקיעה (יש לציין כי במשנה הראשונה בפרקי אבות מוזכר משה רבנו - "משה קיבל תורה מסיני"). על כך אמרו חז"ל "נשיא שמת, כל מדרשות בטלים", כלומר בשעת אבל אין אומרים דברי תורה. אמנם כדי שלא יהיה זה זמן של 'ביטול תורה', תיקנו לומר בשעה זו פרקי אבות, 'לומר' ולא ללמוד.

הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו מבאר כי כנגד התחממות אוויר העולם בחודשי הקיץ והתגברות חמימות נפש הבהמית ותוקף משיכת היצר לעניני העולם הזה, קוראים בתקופה זו בפרקי אבות בעניני תיקון המידות ודרכי המוסר. בזהר הקדוש נאמר כי משה נסתלק מן העולם בשבת בשעת תפילת מנחה, שהיא עת רצון למעלה וצער למטה. לכך ננעלים השערים משעת מנחה ואילך. אלו הם שערי בית מדרשו של משה רבנו, הרועה הנאמן, שכביכול ננעלים בשעת פטירתו. על כך מביא הרב שר שלום גאון בשם התלמוד הירושלמי: רבי יאשיה אומר - כתיב "זכרו תורת משה עבדי" - לעולם צריך לזכור שמשה הוא שקיבל והוא שנתן את התורה, לפיכך אומרים פרקי אבות דוקא בשעת הסתלקותו.

הסיפור השבועי

לא יחרץ כלב לשונו

אך היו מקרים שפושעים ניסו להרעיל כלבי שמירה. הם היו משליכים לעברם נתחי בשר מורעלים. הכלבים היו מתפתים, עטים על הבשר ומתים. כך יכלו הגנבים לחמוק פנימה ולבצע את זממם.

בני המשפחה היו מודעים לחשש הזה, ולכן נהגו להחזיק בחדרי השינה כלי נשק, לכל צרה שלא תבוא. כך התנהלו חייהם במרוצת השנים.

לילה אחד, בשעת חצות, כאשר עלטה שררה באחוזה ובני הבית נמו את שנתם, נשמעו לפתע דפיקות רמות על דלת הבית.

בני המשפחה התעוררו בבהלה. מעולם לא נשמעו דפיקות בדלת בשעה מאוחרת כל כך. האם אדם זר הצליח לחמוק מן הכלבים? ואם אכן אלה גנבים, מה פשר הדפיקות המנומסות בדלת?

הגברים נטלו את כלי הנשק וחשו אל הדלת. "מי שם?", קראו.

"אלעזר משה הורביץ", נשמע קול מוכר.

פניהם של בני המשפחה חוורו. הם הביטו זה בזה בתדהמה. האין זה חלום? האומנם בפתח ביתם רבם האהוב, אב בית הדין? שמו של הגאון, מחבר ספר השאלות ותשובות 'אהל משה', נישא בהערצה בפי כל. הוא היה אהוב על כל בני הקהילה.

אך כיצד הצליח להיכנס אל תוך האחוזה בלי שהכלבים השמיעו ולו נביחה אחת, תמהו בני הבית. נראה היה שהתמיהה הזו הציקה להם עוד יותר מהשאלה מה מביא את הגאון באישון לילה לבקר ביקור פתע בביתם.

בידיים רועדות שמטו את כלי הנשק ומיהרו להסיר את הבריח הכבד ולפתוח את הדלת לרווחה.

כשנראתה דמותו רבת ההוד של הגאון בפתח, נפערו

בווילנה ידעו הכול כי בשעות הלילה אין להתקרב לאחוזה הגדולה, השוכנת בפרוור יוקרתי. זה היה מתחם רחב ידיים, מגודר ומוגן היטב. בתוכו היה מעין יער קטן, שהקיף חווילה ענקית, מפוארת ומרובת קומות.

הטירה הזו היתה בבעלות יהודית. בני משפחה עשירה התגוררו בה, וכשנישאו ילדיהם – השתכנו בה גם משפחותיהם. מהמקום הזה ניהלו את עסקיהם המסועפים ברחבי המדינה ואף מחוצה לה. הם נשאו ונתנו באמונה וביושר, שכן יראת השמים שלהם נודעה כקודמת לחכמתם.

תושבי העיר החילו עליהם את המאמר 'תורה וגדולה בשולחן אחד', שכן העניקו מממונם לצדקה ביד רחבה. הם תמכו בלומדי תורה ובמפעלי עזרה, ושמש נישא בהערצה בפי כל. ביתם היה פתוח לאורחים ולנזקקים, והללו התקבלו בכבוד וקיבלו את כל משאלותיהם. אולם כל זה נעשה בשעות היום בלבד. עם רדת החשיכה הוגפו שערי המתחם, ואיש לא הורשה להיכנס פנימה.

הסיבה היתה ביטחוניית. רכוש רב היה שמור במרתפי הטירה, כסף מזומן וחפצים בעלי ערך. אלו היו מושא לחמדתם של גנבי האזור. עושרה של המשפחה היהודית הציג את דמיונם של רבים, והללו היו עלולים לנסות לפרוץ אל תוך המתחם.

כדי להתגונן מפני הגנבים הסתייעו בני המשפחה בכלבי שמירה אימתניים, ששימשו מגיני האחוזה בשעות הלילה. הכלבים היו קשורים בשעות היום, אך בלילה שוחררו ושוטטו בחצר הגדולה. אם אדם זר היה מנסה להיכנס פנימה, רע ומר היה גורלו. הכלבים היו פותחים בנביחות רמות גם אם אדם זר היה מהין להתקרב לחומת האחוזה, ואלה היו מקיצות את בני הבית והשומרים משנתם.

בני המשפחה העניקו לגאון בשמחה את יתרת הסכום ואף הוסיפו על הדרוש. הגאון הודה להם במילים נרגשות. הוא קם ויצא מן הבית, ובני המשפחה המשתאים ליוו אותו.

כאשר יצא הגאון ממפתן הדלת, קמו כל הכלבים שרבעו על מדרגות הבית בדומייה, והחלו לפסוע במתינות אחרי הגאון העושה את דרכו לעבר השער, כמו מלווים אותו בשובו ממצות פדיון שבויים.

הגאון עצמו – הוא לא שם לב כלל לשיירת הכלבים בבואו ובלכתו, ולא הבחין בהם. אולם בני המשפחה לא הצליחו במשך זמן רב לכבוש את התפעלותם מהפלא שראו במו עיניהם. הם סיפרו על כך לתושבי העיר, וכך נפוץ הסיפור על דבר קדושתו של רבם, והכול שחו בנפלאות התורה המשעבדת את העולם ובריותיו ללומדיה.

עיניהם בתדהמה. מאחוריו עמדה להקת הכלבים כמשמר כבוד. כעת הבינו שנס פלאי סייע לגאון להינצל מכלבי הטרף.

”אני מבקש את סליחתכם על שהפתעתי אתכם בשעה מאוחרת כל כך”, חייך הגאון אל בני הבית, ואלה מיהרו להכניסו פנימה ולהציע לו משקה חם. “מה מביא את כבודו אלינו?”, שאלו.

”ההכרח לא יגונה”, השיב הגאון. “במשך כל היום עסקתי במצות פדיון שבויים. אני זקוק לסכום כסף גדול, כדי לשלם את דמי הכופר שיאפשרו לשחרר יהודי מכלאן. התרוצצתי וקיבצתי ככל שידי משגת, אך עד עתה לא הצלחתי להשלים את הסכום הדרוש. לכן נאלצתי לבוא אליכם, כדי לשתף אתכם במצוה החשובה, ולהביא את פדיון השבויים לידי גמר טוב עד אור הבוקר”.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד')

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת תזריע מצורע

תזריע

דיני היולדת (בן או בת)

היולדת בן זכר (בזמן שהמקדש קיים, שעה שנוהגים דיני טהרת קדושה והקרבת קרבנות) טמאה משך שבעה ימים. בסוף היום השביעי תטבול, אך טהרתה תושלם רק בתום ארבעים יום (מיום הלידה), כאשר תביא את קרבן היולדת. היולדת נקבה תטבול מקץ שבועיים ללידתה, ואת קרבנה תביא לאחר שישים וששה ימים נוספים, סך הכול שמונים יום מהלידה. קרבנה: לעולה – כבש בן שנה, ולחטאת – בן יונה או תור. ואם תכבד עליה הבאת הכבש לעולה, תביא תמורתו בן יונה או תור נוסף. את הבנים יש למול ביום השמיני ללידתם.

דיני הצרעת בנגעי אדם

התורה מבארת את דיני האדם הנגוע בצרעת (תופעה שאינה מצויה בימינו). הצרעת, על סוגיה השונים – שאת, ספחת ובהרת, מופיעה במקומות מסויימים בגוף כחברבורות או שינוי בצבע העור או השיער. על החשוד בנגע הצרעת להגיע אל הכהן, שהוא בלבד המוסמך לדון בענין. במקרים מסויימים, כאשר עדיין לא ניתן לאבחן אם מדובר בצרעת או בתופעה חולפת אחרת, יסגיר הכהן את הנגוע לשבוע, ורק אחרי כן (ולעתים לאחר עוד שבוע נוסף), יקבע על פי התפתחות והתפשטות התופעה אם אכן מדובר בטומאת מצורע.

כאשר יש חשד לצרעת, גם אם הכהן פוסק שאין מדובר במצורע, על האדם על כל פנים לטבול לטהרתו. וכשנקבע

בודאות כי הוא מצורע, אזי בשל טומאתו, יפרום הנגוע את בגדיו, יגדל את שערות הראש והשפם, ויצא ממחנה ישראל. כמו כן יהיה עליו להזהיר את האנשים מליקרב אליו עד אשר יתרפא. ולכשיטהר הכהן את נגע הצרעת, יטבול האיש ויכבס את בגדיו.

דיני הצרעת בנגעי הבגד

נגע הצרעת עלול להופיע גם בבגדים. כאשר מופיעים בבגד כתמים ירוקים או אדומים, מסגירו הכהן לשבעה ימים ולאחריהם יבחן אם התרחב בו תהליך התפשטות הנגע. כאשר מתברר כי אכן הבגד נגוע בצרעת, יש לשורפו. באם לא התפשטה הצרעת יצוה הכהן לכבס את הבגד ולהסגירו לשבוע נוסף. ואזי, יפסוק שוב לפי התוצאות: נעלם הכתם – יוטבל הבגד לטהרתו. דהה גוון צבעו – יחתך מקום הצרעת ויתאפשר השימוש בחלק הטהור. נותר הנגע כשהיה – טמא הבגד ויש לשורפו.

מצורע

דיני המצורע וטהרתו

לאחר שנקבע בודאות כי אדם מסויימים הינו מצורע, עליו לצאת אל 'מחוץ למחנה'. וכשיסור ממנו הנגע יצא אליו הכהן, ורק כשיפסוק כי אכן חלף נגע הצרעת, יתחיל תהליך טהרתו.

לטהרת המצורע לוקחים הכהנים שתי ציפורים טהורות, מקל עץ ארז, פיסת צמר צבועה ואגודת צמח האזוב. שוחטים את אחת הציפורים, ואת דמה נותנים לכלי חרס ובו מי מעיין. לאחר שאוגדים את מקל הארז והאזוב

ולהרחיקן אל מחוץ לעיר; במקומן יניחו אבנים חדשות שאותן יטיחו כראוי. אם תשוב התופעה, אזי יוגדר הבית כנגוע בצרעת ממארת ויאלצו להורסו עד ליסוד ולהרחיק את ההריסות אל מחוץ לעיר. כל הנמצא בבית בימי ההסגר, אדם וכלים – טמא, וזקוק לטהרה בטבילה.

אם לאחר ההסגר מתברר כי נרפא הבית מן הצרעת, יטהר אותו הכהן בתהליך זהה לדרך טהרת המצורע כנ"ל.

דיני טומאת הזב ושכבת הזרע

איש שזב ממנו ריר הרי הוא מטמא את מקום מושבו. הנוגע בזב, ברוקו, במקום מושבו וברכבו, עליו לטבול ולהמתין עד הערב לטהרתו. גם הנושא את הזב או בגד או כלי שהיה במגע עימו, עליו לכבס את בגדיו. כלי חרס שנגע בו הזב – יישבר וכלי עץ יישטף. לטהרתו, ימתין הזב שבעה ימים ולאחר מכן יכבס בגדיו, יטבול ויביא קרבנות חטאת ועולה – שני בני יונה או תורים.

איש שפלט שכבת זרע, עליו לטבול ולהמתין עד הערב לטהרתו. בגד שישב עליו – יש לכבסו ובערב יטהר. היתר אשתו במגע עימו באותה שעה, עליהם לטבול ולהמתין עד הערב לטהרתם.

דיני טומאת נידה וזבה

כאשר זב דם מאשה, הרי היא נידה משך שבעה ימים. הנוגע בה, במקום מושבה או במשכבה, עליו לטבול ולהמתין לטהרתו עד הערב. השוכב עם אשה נידה – טמא שבעת ימים. אשה שדם זב ממנה שלא בשעת נידתה, הרי היא טמאה כנידה. לטהרתה, תיספור שבעה ימים נקיים ולמחרת תביא קרבנות חטאת ועולה – שני בני יונה או תורים.

בפיסת הצמר, טובלים אותם וכן את הציפור החיה בכלי החרס שבו דם הציפור השחוטה. מתיזים באצבע על המצורע שבע פעמים מתערובת הדם והמים, ואת הציפור החיה משלחים לחופשי.

לאחר טקס זה, טובל המצורע, מכבס את בגדיו ומגלח את כל שיער ראשו וגופו. אזי מורשה הוא להכנס למחנה ישראל וממתין שם עוד שבעה ימים. למחרת ימי ההמתנה, ביום השמיני, שוב יתגלח, יכבס את בגדיו, יטבול ויביא את קרבנו – שני כבשים זכרים, כבשה אחת בת שנה, מנחת סולת (שלושה עשרונים) בלולה בשמן ולוג שמן נוסף. לאחר הקרבת הקרבנות השונים, כל קרבן על פי מתכונתו, נותנים מדם אחד הכבשים על תנוך אוזנו הימנית של המצורע וכן על בהוני ידו ורגלו הימניים. כמו כן נותן הכהן מלוג השמן הנוסף לכף ידו השמאלית ומזה ממנה לפני ארון העדות שבע פעמים. משארית השמן שבכפו, נותן הוא שוב על תנוך אוזנו של המיטהר וכן על בהוני ידו ורגלו הימניים. לאחר מכן שופך הוא את יתרת השמן על ראשו של המצורע. לאחר כל אלה מעלה הכהן לבסוף על המזבח את קרבנות המצורע.

מצורע שאין ידו משגת כל אלו, יכול להביא (במקום אחד הכבשים והכבשה) שני בני יונה או תורים, וכן עשרון אחד סולת במקום שלושה עשרונים.

דיני צרעת הבתים וטהרתם

כאשר מופיע נגע הצרעת בבית מגורים במין מראה ירוק או אדום, יש לקרוא לכהן ועל פי החלטתו יוסגר הבית לשבעה ימים. אם לאחר ימי ההסגר נראה כי התופעה מתפשטת, יצוה הכהן להוציא את האבנים הנגועות

מצוה שמקיימים בכל רגע

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו"

בתחילת פרשת 'תזריע' אנו מוצאים פסוק קצר, המדבר אודות המצוה שעל היהודי לעשותה כשנולד לו בן זכר: "וביום השמיני ימול בשר ערלתו". כאן מצוה אותנו התורה על מצות המילה.

אף על פי שנצטוונו על מצות מילה עוד בזמן אברהם אבינו, כאשר הקב"ה ציווהו למול את עצמו, "אתה וזרעך אחריך לדורותם" – בכל זאת אין אנו עורכים ברית מילה מפני הציווי ההוא לאברהם אבינו, אלא מפני הציווי שנאמר בפרשתנו.

"ג בריתות

עליונותו של הציווי הזה על הציווי לאברהם אבינו היא בכך, שהציווי ההוא היה ציווי פרטי-אישי שנאמר בנבואה לאדם אחד; ואילו הציווי שבפרשתנו הוא חלק מתרי"ג המצוות שניתנו לכל עם ישראל מאת הקב"ה במעמד הר סיני, שכל העם כולו היה עד לו.

מצות מילה היא אחת המצוות הגדולות ביותר. שלוש עשרה בריתות נכרתו עליה. דברים רבים נאמרו על טעמי מצוה זו, להלן כמה מהם:

התאחדות גמורה

עיקר כניסתה של הנפש הקדושה לתוך הגוף נעשית בעת ברית המילה. לפני הברית עדיין לא הושלמה ההתחברות בין הנפש האלוקית לבין הגוף, ורק באמצעות הברית נוצרת ביניהם התאחדות גמורה. זו הסיבה לכך, שמעת ברית המילה כל ילד יהודי הוא בן העולם הבא (כדעת כמה פוסקים).

עידון הגוף

הרמב"ם כותב, שאחד הטעמים למצוה זו הוא העידון

שנוצר באמצעותה. ברית המילה מחלישה אחת מתאוותיו הגדולות של האדם, ונותנת לו את הכח להתגבר על תאוות אלה.

אות הקשר העצמי

הברית כשמה כן היא – אות ברית נצחית, הטבועה בבשרו של כל יהודי ומבטאת את הקשר העמוק והעצמי בין הקב"ה לעם ישראל.

מצוה תמידית

ייחודה של מצות המילה הוא בהיותה מצוה תמידית. הגמרא מספרת, שדוד המלך נכנס פעם לבית המרחץ, וכשראה עצמו ערום, אמר: "אוי לי שאעמוד ערום בלא מצוה". וכשנזכר בברית המילה שבבשרו נתיישרה דעתו. מכאן למדנו, שזו מצוה מתמדת הנמשכת לנצח (שאם לא כן, כיצד הניחה את דעתו של דוד המלך?).

ברית עם הגוף

מעלה נוספת של המילה היא בכך, שזו מצוה המוטבעת בבשר הגוף. כל מצוה אחרת קשורה בעיקר עם הנפש (אף שמשתמשים באיברי הגוף כדי לקיימה), ואילו מצוה זו מחוללת שינוי נראה וגלוי גם בבשר הגוף, עד שכל עין גשמית רואה את הקשר בין היהודי לבין הקב"ה.

דבר זה מסביר מדוע עורכים את ברית המילה לתינוק פעוט שאינו מבין מאומה. אילו היתה הברית הזאת קשורה עם הנפש, השאלה היתה במקומה; אך מאחר שברית זו נכרתת עם בשר הגוף הגשמי – הרי מבחינה זו אין הבדל בין תינוק לבין מבוגר. לכן ברגע הראשון שאפשר למול את התינוק (כשהוא נעשה בן שמונת ימים) כורתים את הברית הנצחית בינו לבין ה'.

(מתוך הספר "שלחן-שבת" על-פי

'ליקוטי-שיחות' כרך כ"ה)

יהודי, בפנימיותו, לעולם טהור נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

עניני התורה כתובים בארבעה רבדים מקבילים. לצד הפשט טמונים בדברי התורה רמזים, עניני דרש וסודות עמוקים. גם בציוויים העוסקים בענינים מעשיים חבויים הרבדים הנסתרים והפנימיים הללו.

פרשתנו עוסקת בדרכי הטומאה והטהרה, מטומאת צרעת ועד טומאת זיבה. טומאת הזב נחשבת חמורה, והזב מטמא את הדברים שהוא בא עמם במגע. אומרת התורה: "וכלי חרש אשר ייגע בו הזב - יישבר, וכל כלי עץ - יישטף במים".

האדם כחרס

מלשון הפסוק משמע לכאורה, שדי בכך שהזב נגע בכלי חרס מבחוץ כדי לחייב את שבירתו. מפרשים חז"ל, שנגיעה בלבד "מאחוריו" (כלומר, מבחוץ) אינה מטמאה את הכלי, אלא רק הזתו של הכלי פוסלת אותו (או אם הטומאה נכנסה לתוך הכלי).

הלכה זו רומזת למערכת היחסים בין האדם לבין עניני העולם הזה. כלי חרס, העשוי מעפר, רומז לאדם, שגם הוא "יסודו מעפר". ה'כלי' הזה, הוא האדם, בא במגע עם עניני העולם הזה, שיכולים להידבק אליו. אומרת התורה, שכל עוד הדברים השליליים נדבקים באדם "מאחוריו", מבחוץ, אין בכחם לטמא את עצם מהותו של יהודי.

כך נבראנו

כך ברא הקב"ה את האדם, שמצד גופו מוכרח הוא לאכול ולשתות ולעסוק בשאר צורכי העולם הזה - כך

שבאופן טבעי יש לו הנאה מהם. עבודת האדם בעולם אינה לשבור את הגוף, שהרי עבודת ה' צריכה להיעשות על ידי הגוף. כלומר, על האדם לעשות מהגוף הגשמי ומכל עניני העולם שהוא בא עמם במגע - דירה לקב"ה.

לכן אין זו אשמתו של האדם שתוך כדי חייו בעולם דבקו בו ענינים של העולם הזה, ואין הדבר 'מטמא' אותו (אף על פי שבסופו של דבר יהיה עליו להתנקות מאותם דברים).

חריגה מהטבע

אולם יש דברים שאינם חלק טבעי ממהלך החיים בעולם הזה, והם מסומלים בטומאת הזיבה (שאף היא אינה ענין טבעי ושגרתי אלא מחלה). במשמעות הרוחנית הכוונה למצב שהאדם מגרה על עצמו את היצר (יותר מכפי שהיצר מצד עצמו מבלבל ומפריע). ולכאורה, היה אפשר אפוא לחשוב שטומאה כזאת מטמאה את האדם אפילו במגע חיצוני.

מלמדת התורה, שגם טומאה חמורה זו אינה יכולה לפגוע בעצם מהותו של יהודי - אלא אם כן היהודי הניח לה 'להזיזו', כלומר, לטלטל את כללות מציאותו. כל עוד הטומאה נגעה בחיצוניותו בלבד, אין הוא נטמא. צריך רק להסיר את האבק שמכסה ומסתיר את רצונו האמיתי ואת מהות נשמתו, ואז יתגלה שבפנימיות רצונו משתוקק כל יהודי להיות חלק מעם ישראל ולקיים את כל המצוות.

(מעובד מתוך הספר "שלחן-שבת"

על-פי 'ליקוטי-שיחות' כרך י"ז)

חסידות על הפרשה תזריע

האשה, "כי מאיש לוקחה זאת" (בראשית ב).

"כי תזריע" – הזריעה אינה אפשרית אלא בארץ. לומר לך: למרות התשוקה האמורה, אין אדם רשאי 'לברוח' מן העולם, אלא עליו לעבוד עם העולם ובתוכו כדי לבררו ולהעלותו.

(לקוטי שיחות, כרך א, עמ' 237)

"זורע צדקות מצמיח ישועות..." אשה כי תזריע וילדה זכר (יב,ב)

מפרש ה'אור החיים':

"אשה" – זו כנסת ישראל שנמשלה לאשה.

"תזריע" – היינו קיום המצוות, כדכתיב (הושע י) "זרעו לכם לצדקה".

"זכר" – רומז לגאולה העתידה, שתהיה גאולה נצחית – בחינת "זכר".

"אשה כי תזריע וילדה זכר" – על ידי מעשינו ועבודתינו בזמן הגלות, נזכה לגאולה אמיתית, גאולה שאין לאחריה גלות.

על כך מוסיף אדמו"ר הצמח צדק ומבאר, מדוע נמשלו המצוות לזריעה:

א) על ידי זריעת גרעין בארץ צומחת כמות גדולה של תבואה, וכך גם על ידי קיום מצוה 'צומח' גילוי אלוקות בעולמות העליונים.

ב) הגרעין אינו צומח אלא במקום הראוי לזריעה (ולא במדבר, לדוגמה), וכך 'זריעת' המצוות אינה אפשרית אלא בישראל; דוקא מעשה המצוות של ישראל פועל 'צמיחת' האור והגילוי למעלה.

(אור־התורה ויקרא, עמ' תצז)

העבודה בזמן הגלות – 'זריעה' והכנה לגאולה פרשת תזריע

מהו הקשר בין שם פרשתנו, שתוכנו הולדת חיים חדשים, לבין הנושא המרכזי של הפרשה – נגעים, שתוכנם היפך החיים, כמאמר רז"ל (נדרים סד) "מצורע חשוב כמת"?

א) על הנגעים נאמר שהם "אות ופלא בישראל כדי להזהירן מלשון הרע", וכן הסגרת והחלטת המצורע נועדו להבטיח "שלא יתעסק בשיחת הרשעים שהוא הליצנות ולשון הרע" (רמב"ם סוף הלכות טומאת צרעת). הרי שגם עצם הופעת הנגע וגם דרך הטיפול בו, לא באו אלא כדי לתקן את המצורע ולהביא לידי כך שאדם זה, שכעת חשוב 'כמת', יתחיל חיים חדשים ונעלים יותר – "תזריע".

ב) "תזריע" רומז לעבודה בזמן הגלות, שהיא בבחינת 'זריעה' והכנה ל'צמיחת' הגאולה. כידוע שהגילויים דלעתיד תלויים במעשינו ועבודתינו בזמן הגלות והם 'פירות' זריעתנו עכשיו.

העובדה שפרשתנו, שעוסקת בדיני נגעים (הרומזים לגלות) נקראת תזריע, מלמדת, שהעבודה האמורה צריכה להיות חדורה ב'תזריע' – כבר בעת העבודה צריך להרגיש שבפעולה זו 'זורעים' את הגאולה העתידה ואת הגילויים הנפלאים של ימות המשיח.

(לקוטי שיחות' כרך כב עמ' 70)

"לא לתוהו בראה - לשבת יצרה" אשה כי תזריע (יב,ב)

"אשה" – רומז לתשוקתה של הנשמה לחזור לשורשה האלוקי. שכן השם 'אשה' הוא על שם מקורה של

חסידות על הפרשה מצורע

בעולם'.

וגילוי ה'מטמוניות' כמדרשו – הם האוצרות הרוחניים שבנפש היהודית, מביא ל'מטמוניות' כפשוטו – שפע רב של כסף וזהב גשמיים.

(לקוטי שיחות כרך כב, עמ' 197)

כדי להיות "לרצון לפני ה'" על האדם להיות "כל ימיו בתשובה"

והבגד או השתי... אשר תכבס וסר מהם

הנגע וכובס שנית וטהר (יג, נח)

וסר מהם הנגע: אם כשכיבסוהו בתחילה על פי כהן סר ממנו הנגע לגמרי. וכובס שנית: לשון טבילה (רש"י)

ביאור ענין "וכובס שנית" בעבודת האדם:

"כשכיבסוהו בתחילה" – כשאדם שב בתשובה על

חטא שחטא,

"סר ממנו הנגע לגמרי" – נמחל לו לגמרי מה שעבר

על מצות המלך" (אגרת התשובה פ"ב),

"וכובס שנית" – "אמנם שיהיה לרצון לפני ה'..."

(להיות רצוי וחביב לפניו יתברך כלפני החטא) היה

צריך להביא קרבן... ועכשיו... התענית הוא במקום

קרבן".

"לשון טבילה" – כדי להיות "לרצון לפני ה'" על

האדם להיות "כל ימיו בתשובה", על ידי 'טבילה' ב'מי

הדעת הטהור' של התורה. וכמבואר באגרת התשובה

(פ"ט) ש"כל ימיו בתשובה" היינו 'תשובה עילאה',

הנעשית על ידי העסק והשקידה בתורה.

(לקוטי שיחות כרך ז עמ' 99)

לקרב כל יהודי באשר הוא

והובא אל הכהן: ויצא הכהן אל מחוץ למחנה (יד, ב-ג)

"והובא אל הכהן" – בסופו של דבר כל יהודי יחזור אל הקב"ה, שנקרא כהן, כמאמר רז"ל (ויק"ר פט"ו) "אמר הקב"ה אנא כהנא". והדרך להביא לכך היא...

"ויצא הכהן אל מחוץ למחנה" – יש לצאת בשליחותו של הקב"ה לכל יהודי באשר הוא, יהא מעמדו ומצבו אשר יהא, ולקרבו אל אביו שבשמים.

(משיחת ש"פ תזריע תשל"ו)

מטרת הגלות – לגלות ה'מטמוניות'

שבאדם

ונתץ את הבית... והוציא אל מחוץ לעיר

(יד, מה)

ונתץ את הבית: וביתא דנא סתריה (חורבן בית המקדש). והוציא אל מחוץ לעיר: ועמא הגליה לבבל (מדרש רבה)

רש"י פירש לעיל (פסוק לד) שנגעי בתים הביאו לידי גילוי מטמוניות של זהב. כלומר, כשקורה דבר מצער, אירוע שגורם ל'ניתוץ הבית' (גזלת מנוחת הנפש), אין ספק שהדבר לא בא אלא כדי להוסיף טובה וברכה, לגלות את הטוב הטמון אצל האדם.

והוא הדין לחורבן הבית וגלות עמנו: מטרת הגלות היא לגלות את ה'מטמוניות' שבאדם, האוצרות הרוחניים הנפלאים שנתן בורא כל הנשמות יתברך בתוך כל נפש יהודית, וכן לגלות את ה'מטמוניות' שמסביבו – הניצוצות הקדושים הטמונים ב'חלקו

בקרו אותנו באתר
 המחודש www.tanyaor.com
 וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לנפשו

תניא
 מודעות
 עצמית
 ביהדות

YouTube f

שבת שלום!!!

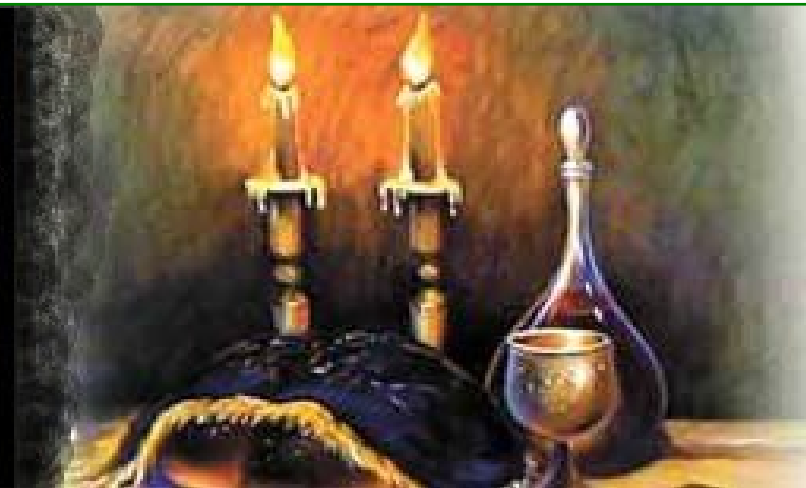
ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
19:48	18:33	י-ם
19:50	18:49	ת"א
19:50	18:41	חיפה
19:50	18:51	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, ליזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון